

Nr 153.

Av herr **Söderberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om försäkringsrådet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 228, angående inrättande av ett försäkringsråd, föreslås i 2 § att, förutom förening av arbetsgivare med minst etthundra medlemmar och av arbetare med minst tiotusen medlemmar, skola även förslag till arbetsgivare- respektive arbetarerepresentanter i detta råd kunna avgivas av landsting, av stadsfullmäktige i stad, som icke deltagar i landsting, av hushållningssällskap och auktoriserade handelskammare samt, under vissa förutsättningar, även av andra korporationer.

Kungl. Maj:t skulle sålunda, vid tillsättandet av de av lagen närmast berörda parternas representanter, eventuellt få en särdeles omfångsrik förslagslista att välja på. Jag kan ju i denna motion ej tala å andra än arbetarnas vägnar, men jag vågar hålla före att även lämpliga arbetsgivarerepresentanter skulle kunna föreslås enbart av arbetsgivarnes föreningar, liksom arbetarrepresentanterna av arbetarnas sammanslutningar.

Av högsta vikt anser jag vara att vid försäkringsrådets krävande arbete arbetarne känna sig tryggade vid medvetandet om att i rådets viktiga beslut deltaga representanter från deras sida, vilka de själva enat sig om att föreslå till detta uppdrag. Med den sammansättning som övriga i 2 § omnämnda korporationer ha, är fara för handen att från dessa korporationers sida framförda förslag icke komma att giva uttryck åt arbetarnes önskningsar.

Jag håller sålunda före att förslagsrätten bör tillkomma endast arbetarnes och arbetsgivarnes sammanslutningar, såsom det bästa uttrycket för dessa parterers önskningsar.

Vad dessutom beträffar storleken av de sammanslutningar å arbetaresidan, vilka skola tilldelas förslagsrätt, finner jag siffran tiotusen för låg. Vid de tillfällen då liknande frågor varit före har från arbe-

taresidan siffran femtiotusen alltid hävdats. Denna ståndpunkt, som jag även i detta fall vill hävda, grundar sig på det förhållandet att i landsorganisationen, den fackliga huvudsammanslutningen i landet, som för närvarande omfattar 28 fackförbund med tillsammans 150,000 medlemmar och i sig sålunda innesluter det överväldigande flertalet av olika arbetaregrupper, har man att finna den sammanslutning för arbetarne vilken, enligt min uppfattning, skall kunna vara i stånd att efter ingående prövning lösa även den uppgiften att till Kungl. Maj:t för arbetarnes vidkommande ingiva lämpliga förslag till arbetarrepresentanter i försäkringsrådet.

I enlighet med den uppfattning, jag här sökt utveckla, håller jag för riktigast att det yrkande, jag kommer att föreslå, omfattar såväl arbetsgivare- som arbetaresidan. Skulle vederbörande utskott anse att Kungl. Maj:ts förslag bör stå kvar för arbetsgivaresidan, kan jag naturligtvis ej vända mig däremot.

Jag tillåter mig alltså hemställa att riksdagen ville besluta följande förändrade lydelse av lagförslaget ifråga 2 §:

2 §.

Förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetsgivarna, må avgivas av förening av arbetsgivare med minst etthundra medlemmar, och förslag till ledamöter och suppleanter, som skola representera arbetarna, av förening av arbetare med minst femtiotusen medlemmar.

Förslag, som ovan sägs, bör upptaga minst dubbelt så många personer, som skola med ledning av förslaget förordnas till ledamöter och suppleanter. Har förslag ej avgivits, varde förordnande ändock av Konungen utfärdad.

Stockholm den 5 maj 1917.

Ernst Söderberg.